

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2023. április 27.
(csütörtök)

Földvári Tibor

GYŐZELMES HARCOK AZ ÍGÉRET SZERINT

Köszöntés igéje: Zsoltár 34,6.9

Akik ő reá néznek, azok felvidulnak, és arcuk meg nem pirul. [...] Érezték és lássátok meg, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki ő benne bízik.

Énekek: 630; 393

Lekció: 1Krónika 18,6-14

Alapige: 1Krónika 18,6-14

És rendele Dávid tisztartókat Siriában, ahol Damaskus van; és lettek a Siriabeliek Dávidnak adófizető szolgálói. És megsegíté az Úr Dávidot mindenütt, amerre csak ment. És vevé Dávid az arany pajzsokat, amelyeket a Hada-dézer szolgálói viselének, és elvitte Jeruzsálembe. És hozott Dávid Tibhátból és Kúnból, a Hadadézer városaiból igen sok rezet. Abból csinálá Salamon a réz-tengert, az oszlopokat és a rézedényeket. Mikor meghallotta volna pedig Tóhu, a Hamáthbeli király, hogy Dávid megverte Hadadézernek, a Soba királyának egész hadát: Küldé Dávid királyhoz az ő fiát, Hadorámot, hogy köszöntené őt és megáldaná, mivelhogy megharcolt Hadadézerrel és megverte vala őt; mert Tóhu is hadakozik Hadadézer ellen. És küldé Dávidnak sok arany, ezüst és rézedényt, És Dávid király ezeket is az Úrnak szentelé, az ezüstit és az arannyal együtt, a melyet nyert minden pogányoktól, az Edomitáktól, a Moábitáktól, az Ammon fiaitól, a Filiszteusoktól és Amálekitáktól. Abisai pedig, a Séruja fia, az Edomiták közül a Sónak völgyében megvert tizennyolc- ezret. És rendelt Edomban Dávid tisztartókat, és lettek az Edombeliek mind Dávidnak szolgálói. És megsegítette az Úr Dávidot mindenütt, amerre csak ment. Így uralkodék Dávid az egész Izráel felett, és ítéletet és igazságot szolgáltatott egész népének.

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk, az Úr Jézus győzelme nem csupán biztos, hanem tudjuk, hogy számunkra is bizonyossá teszi a győzelem lehetőségét. Áldunk téged, hogy amit ő elvégzett a golgotai kereszten kereszthalálában, dicsőséges feltámadásával kiteljesítette, most is feltámadott testben a mennyei hazában uralkodik, közbenjár és Szentlelked és igéd által pedig itt van. És köszönjük, hogy mindez nekünk győzelmet jelent a hétköznapiakban.

Olyan nagy ajándék volt hallani az elmúlt istentiszteleten is így hétközben, hogy az egyszerű hétköznapi munkánk tekintetében is mennyi győzelmet átélhetünk. Magasztalunk, hogy a konfirmációi ünnepen is hallhattuk a fiataloknak és a felnőtteknek a bizonyágtételében, te milyen győzelmet vittél végbe az ő életükben.

És áldunk téged, hogy ha esetleg elbuktunk, elestünk a kísértésben, amit most is szégyellünk, de Urunk, köszönjük, hogy akkor is Jézusra tekinthetünk. És köszönjük neked, hogy fölkelhetünk a bukásból, megújulva mehetünk tovább, és köszönjük, hogy így lehetünk áldássá. Nem is csupán a teid között, hanem különösen is a hitben még nem járók, az elveszettek között.

Kérünk arra, hogy ebben a világban élve a mi időnkben is mindig arra tekintsünk először, aki te vagy. A körülményeket is ennek fényében értékeljük, gondoljuk végig. És az ilyen körülmények között éljük meg azt a hitet, amely győzelmet jelent nekünk, nemcsak egyénként, hanem közösségként is.

Köszönjük neked, hogy ma is szólsz hozzánk, és arra kérünk, hogy amit mondasz, ne csupán higgyük, hanem éljük is meg, Jézusért, Atyánk.

Ámen.

Igehirdetés

A héber történetírásnak az egyik legfontosabb jellemzője az ismétlés, ami- ben, természetesen, benne van a mi általunk is ismert mondat: ismétlés a tudás anyja. Miközben a történeteket tanították a héber gyermekeknek, fiataloknak az idősebbek, nagyszülők, dédszülők, szülők, könnyebb volt egyrészt megjegyezni, könnyebb volt a szívükbe zárni. És ahogy újabb és újabb bibliai könyvekben sokszor ugyanazok a történetek kerültek elő, akkor ugyanaz az üzenet vagy ugyanannak az üzenetnek a mélyebb személyes volta, kijelentés volta érintette őket.

Az ilyenfajta történetírásra azonban nemcsak az emlékezés a fontos jellemző, hanem az emlékeztetés is. Az emlékezésben benne van, hogy ismerjük, tudjuk a történeteket, az emlékeztetésben benne van a buzdítás, a hit és a jövőre vonatkozó a reménység erősítése, elmélyítése az Úr népe számára. És mivel ezek a történetek üdvtörténetek, olyan kedves ezt kimondani, hogy tulajdonképpen tehát Isten maga akarta, hogy ezeket a történeteket, isteni üdvtetteket újra meg újra az övéi még inkább ismerjék meg.

Nem jelenti ez azt, hogy amely történeteknek nincs meg az ismétlő leírása, azok kevésbé lennének fontosak, azt viszont jelenti, hogy amikor a Bibliában kétszer is olvassuk ugyanazt a történetet, ugyanarról a történetről szóló

leírást, akkor az mutatja, hogy az Úr mindenképpen hangsúlyozni akarta: üdv-történeti tette, üdv-történeti kijelentése, szava – így íratta le.

És ez különösen is fontos, amikor Istennek az ígéreteire vonatkozóan lá-tunk történeteket. És nem is csupán az ígéretre való várakozás szempontjából, hanem az ígéret beteljesedése, átélése leírása szempontjából is. És a krónikás nemzedékének, amikor a Krónikák könyvét az Úr kijelentette az ő – emlékeztek – fogság utáni népének, mindenképpen a múlt beteljesedett ígéretei jöttek elő, ami a jelenük számára hihetetlen bátorító volt, de a jövő, különösen is a mes-siási kor reményével is buzdította őket az emlékezés és az emlékeztetés által.

Győzelmes harcokról olvastunk itt a 18. részben, illetve, ha a kalauz szerint olvastuk tegnap, tegnapelőtt is, ma is a kijelentést, akkor látjuk, hogy hogyan harcolt különösen is az Úr választott királya, hogyan is harcol győzelmesen.

Ami fontos lett számomra az üzenet személyességében, hogy ezek a győ-zelmes harcok az ígéret szerint zajlottak, illetve az ígéret miatt. Az Úr választott királya hatalmas győzelmeket arat ígéret szerint. De ezek a győztes csaták azt is becélolták, hogy valami akkor az Úr ígérete szempontjából is beteljesül-jön, végbe menjen.

Hallottuk a 14. versben ezt a nagyon bátorító kijelentést: „Így uralkodék Dávid az egész Izráel felett, és ítéletet és igazságot szolgáltatott egész nép-ének.” Ez a kijelentés azután, miután jó pár győztes csatának a tényét, igazsá-gát leírta. Nem is annyira részletezni akarta itt a csatákat, hanem egyszerűen csak megemlíteni, lássuk meg, hogy milyen győzelmes csaták után hogyan is uralkodik Dávid. És emlékeztek, ez a Krónikák könyve üzenete szempontjából tényleg fontos, hogy az Úr uralkodik a választott királyán keresztül, de közben ez az uralom nem is csupán világi szempontból fontos, hanem kultuszi szem-pontból is. Hiszen Dávid király révén, uralkodása révén épülhetett majd föl a templom, maga az építő Salamon lett, de éppen ezt látjuk ma az ígérek miatt, szempontjából vizsgálva, hogy mindent Dávidon keresztül és Dávid által vég-zett el az Úr.

Fogság után, a babiloni fogság után az Úr népének hitben kellett megélni mindezt. Ők nem élték át a királyuk győzelmeit, hiszen nem is lehetett királyuk. Megint hadd mondjam így emlékeztetőül: a királyi család élt, ott volt az Úr né-pe között, de nem uralkodhatott. Tehát nekik is csak hitben megélt valóság le-hetett, hogy mi, az Úr népe az Úr királyságában élünk. Idegen hatalom alatt vi-lági szempontból, de az Úr oldaláról figyelve az Úr királysága.

Az újszövetségi nép ugyanezt éli meg még mélyebb lelki valóságként, lelki értelemben uralma az Úrnak már nem csak egy nép életében, hanem minden népek közül, zsidók és pogány népek közül egyaránt az Úr lelki uralma. De ma is igaz: győzelmes harcok ígéret szerint és ígéret miatt – és számunkra így lesz üzenetté ez a kijelentés.

A 6. vers utolsó sora és a 13. vers záró sora ugyanaz, egyfajta keretet is adott vagy adhat: „És megsegítette az Úr Dávidot mindenütt, amerre csak ment.” Ami itt a 18. részben le van írva, szinte szó szerint megegyezik a Sámuel 2. köny-ve 8. részével. Talán amikor olvastátok a kalauz szerint ezt a részt, oda is haj-

GYŐZELMES HARCOK AZ ÍGÉRET SZERINT

tottatok, hogyha volt utalás ott a bibliai fejezetnél, vagy versnél. Ezt a kijelentést, kifejezést tehát, hogy „és megsegítette az Úr Dávidot mindenütt, amerre csak ment” – noha egy másik szóval fordította Károli is: megoltalmazta –, de ezt a kifejezést már a Sámuel könyvében is kijelentette az Úr, de itt is itt van a Krónikák könyvében. Része az egész történetnek. És nagyon fontos része. Dávid harcainak és csatáinak a listáját adja. És a Krónikák könyvében különösen fontosak a listák, emlékeztek, az elején ott voltak a nevek, amik néha unalmasnak tűnnek nekünk, mert nem annyira magyar nevek, inkább ószövetségi néphez tartozó nevek, de fontosak a listák. Azok a listák is, amelyek bemutatják, hogy milyen harcokat, milyen csatákat vívott győzelmesen a király szomszédos népekkel, távolabbi népekkel.

Gondoljunk az Eszter könyvére meg Nehémiás könyvére az ószövetségi iratok közül, ott is szép példákat látunk arra, hogy a fogság utáni időszakban is milyen csatákat kellett vívni az Úr népének. Vagy ha nem kellett tulajdonképpen megvívni, de milyen támadás idején kellett mégiscsak felkészülni a harcra. És bátorítás lehetett, Nehémiás is bátorított mindazzal, amit a múltban az Úr elvégzett Dávid idejében is.

Az újszövetségi nép életében is, tapasztaljuk, hogy harcok között éli meg minden hívő ember, minden egyes hívő, te is meg én is, és minden egyes hívő közösség, a pasaréti gyülekezet református közössége is harcok közt éli az életét.

Nem az Úr elleni harcok között, remélem. Dávid életében egyszer volt nagyon látványosan tapasztalható, hogy az Úr ellen harcoló módon élt, de az is jól látszik, akkor viszont éppen nem azt a fajta harcot harcolta, amit az Úr szerint akkor is tennie kellett volna. De ezt leszámítva tehát, hogy nem az Úr ellen harcolunk, éppen ellenkezőleg, az Úrral, az Úrért, az Úrban.

Neked eszedbe jut-e valamilyen bibliai igevers, aranymondásszerű igevers is akár, ahol arról van szó, hogy az Úr újszövetségi népe is bizony harcos nemzet, harcolni kell az Úr harcait. Pál apostolnak az élete végén, mikor Timótheushoz írt 2. levelet írja szeretett barátjának, szolgatársának, talán emlékeztek, temetéseken is szoktuk sokszor olvasni: „Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam.” De az is beszédes, hogy a Timótheushoz írt 1. levele 6. részének 12. versében a fiatal Timótheusnak is azt mondja, hogy te is harcold meg a hitnek szép harcát.

Nem tudom, hogy neked a harc, hogy harcolni kell az Úr népe tagjaiként meg közösségeként, a harcok azok szépek? Alig várod, hogy harcolhasd az Úr, a hit harcát? Az Efézusi levél 6. részében kiderül, hogy nemcsak a harc lehet szép, hanem még az az öltözet is, amit hordhat az Úr népe és az Úr embere. Az Efézusi levél 6. rész 10. versétől a lelki fegyverzet. Neked melyik fegyverzetrész a legkedvesebb, amit mindig olyan szívesen gondolsz végig, vagy amire a leginkább szükséged van a hívő életben? A kérdések, illetve a néhány utalás csupán azt akarta kiemelni nemcsak emlékeztetésül olyan értelemben, hogy emlékezzünk, hanem emlékeztetésül olyan értelemben, hogy bátorítóan, hogy ne felejtjük el, hogy mi nem csupán dolgozunk az Úr ügyében és szolgálunk, ahogy hallhattuk az elmúlt héten, a hétközi istentiszteleten a drága igehirdetésben,

hanem mi harcolunk is. Az Úr hadserege katonaéletéről is szól az Úr kijelentése. Ami ugyanolyan hétköznapi valóság, mint a munka vagy a szolgálat.

De ahogy hallottuk, a munkával kapcsolatban is, akármennyire is hétköznapias valóság, mindannyiunkat érinti, még a munkanélkülieket is, de akkor is hitben megélt valóság. Csak hitben lehet a munkát is, de a hívó élet harcait is harcolni.

Ez akkor is igaz volt, amikor Dávid élte és a Dávid által vezetett hadsereg. Ezért fontos ez a kifejezés: „és megsegítette az Úr Dávidot mindenütt, amerre csak ment”.

Itt fontos, hogy nem annyira részletezi itt, hogy hogyan is harcolta meg azokat a harcokat, pontosan hány emberrel is kellett, milyen fegyverekkel, kik is voltak a katonái. Van néhány utalás, de a hangsúly ezen van, hogy Dávid ment, a hadsereg is ott volt vele természetesen „és megsegítette az Úr Dávidot”. De miért? Azért mert ezt meg is ígérte. És itt jutott eszembe, hogy ez a kijelentés így itt arra utal, hogy ezt az Úr megígérte, hogy Dávidnak minden egyes harcában ő ott lesz segítőként.

Emlékezték, hogy mikor ígérte meg neki különösen is ezt, hogy ő bizony győzelmeket ad, ellenségei fölött hatalmat? A 17. részben olvastuk, amikor Dávid szeretett volna templomot építeni és a próféta mondja: ami a szívedben van, vidd végbe. De azután az Úr szól a prófétának, és visszaküldi Dávidhoz, hogy nagyon kedves és jó, hogy te erre gondoltál, de nem te fogsz építeni. De olvashattuk a 17. részben, ami pedig a Sámuel 2. könyve 7. részének a szinte szó szerinti megisméltése, hogy az Úr a 8. verstől kezdődően elkezdte mondani, hogy ő miért is adott Dávidnak olyan sikereket, harcok között győzelmeket, mi is volt a terve ezzel az egésszel. Megígérte Dávidnak, hogy győzelmeket él át, a 18. rész pedig leírja, hogy ez így történt. Az ellenségek vagy elvesztek teljesen vagy adófizetők lehettek, amikor életben maradhattak. Illetve most is hallottuk, voltak olyan pogányok, királyok, vezetők, népek, akik szövetségre léptek Dáviddal.

Az Úr katonájának sohasem elkerülni, elodázni kell az Úr harcait, hanem a hit Fejedelmét követve mindig menni csatába minden nap, minden nap bármelyik időszakában. Aki elodázni akarja a harcokat, aki elkerülni akarja az Úr harcát a hétköznapi során, az vagy nem Krisztus katonája, vagy ha az is, de nincs a helyén. Ahogy Dávidról is olvastuk, hogy a Bethsabéval való nagyon súlyos otromba vétkét, bűnét azért követhette el úgy, ahogy, mert amikor a királyok hadba szoktak menni, Dávid otthon maradt, és az egész onnan indult el.

Ezt mindenképpen emlékeztetőül, nem bátorításul, hanem intésül elétek akartam hozni, de úgy, hogy ennek a történetnek a leírása viszont nem szerepel a Krónikák könyvében. Itt csak egy mondatos utalás volt ebben a részben, hogy Dávid hol is tartózkodott. Ugyanis a Krónikák könyvében a királynak ezt a súlyos hibáját, hogy nem ment harcolni, nem ment csatába, pedig kellett volna, nem kell említeni sem, hiszen az Úr elfedezte már, megbocsátott Dávidnak, helyreállította. A fogság utáni népnek is arra legyen emlékezete, emlékeztetése, hogy Dávid bárhova is ment, mindig tapasztalta az Úr segítségét, kegyelmét. Az Úr elfedezi és elfedezte Dávid bűnét, hiszen ott volt már a bocsánat.

GYŐZELMES HARCOK AZ ÍGÉRET SZERINT

Az a fontos, hogy Dávid minden egyes lépéssel királyként a harcai során az Úr ígérete szerint élte meg a győzelmeket.

Ahogy olvastuk a 19. részben, nekem nagyon bátorító az a történetrész is, ami a Sámuel 2. könyve 10. részében található, hogy Dávidnak a katonái is, a főtisztjei is, még a hadvezére is ugyanúgy éltek meg ezt a hitharcot, ahogy a királyuk. Amikor teljesen lehetetlen helyzetben szembesül Jóáb meg a testvére, Abisai, túlerővel szemben kell harcolniuk, körbefogták őket, akkor Jóáb, amit tudott katonai taktikával, eldöntött, elvégzett, de így bátorította a testvérét a 13. versben: „Légy erős, sőt legyünk bátrak mindnyájan a mi népünkért és a mi Istenünk városaiért; az Úr pedig cselekedje azt, ami néki tetszik.” Mert Jóáb is tudta, hogy mi harcolunk, túlerővel szemben, lehetetlen helyzetben, mi tesszük, amit tennünk kell, az Úr pedig tegye azt és azt fogja tenni, amit ő akar tenni és őneki tetszik, ami kedves az ő szemében.

Az ígéret szerinti harcoknál akkor kellene nekünk is csodálkoznunk, hogyha nem túlerővel szemben kellene harcolnod. Remélem, te csodálkoztál már akkor, amikor esetleg a Sátán egy-egy élethelyzetben túl gyenge kísértésecskével próbált téged eltántorítani az Úrtól. Hát azért az ellenség nem veszi komolyan, hogy nekem azért ennél mélyebb hitem van? Csak ezzel próbál? Csak ezzel kísért?

Az ígéret szerint Mózes 5. könyve 20. részében, ahol szó van az Úr népe harcairól, az Úr kifejezetten ezt mondja el az övéinek, hogy ti, amikor harcba mentek, mindig túlerővel fogtok szembe találkozni, hiszen ti kevesen vagytok, az ellenség meg sokkal nagyobb és sokkal több. De én leszek, aki segítek.

Ezért is történt, hogy egészen az Eufrátesz folyóig hatalomra juthatott Dávid bizonyos formában. Salamon idejében lesz majd különösen is az Eufrátesz folyóig a birodalom kiterjedt, de már Dávid idejében hallottuk itt a történetek leírásában, Dávid idejében megerősödött Dávid királyi befolyása a folyóvízig. És ezt, hogy a királyság kiterjedése egészen a folyóvízig terjed, az Eufrátesz folyóvízig, ezt a kijelentés az Úr még annak idején Ábrahámnak mondta el ígéretben. Éppen akkor, amikor szövetséget kötött vele, amikor a húsdarabok között átment az Úr dicsőségét jelképező tűzszerű oszlop. És akkor az Úr ígéretet tesz Ábrahámnak, hogy milyen földet fog ő kapni. Az ígéret földje már megígértetett korábban is, de elmondta, hogy ez a föld meddig fog terjedni.

Mózes 5. könyve 1. részének a 7. versében is, ahol a fiak, unokák nemzedékének a százhusz éves Mózesen keresztül az Úr ismétlésként, emlékeztetőül elmondja a törvényt – ez a Mózes 5. könyve egésze –, rögtön az elején tisztázza, hogy bizony majd az ígéret földje kiterjedése meddig is fog terjedni. És olvassuk, hogy Dávid király győzelmes harcai az ígéret szerint még a kiterjedésre nézve is.

És mindez azért volt fontos, mert ez az ószövetségi ígéret szerinti egyszerű tény mutatott arra előre, hogy bizony a messiási birodalom is ilyen hatalmas. A Zakariás könyvének a 9. rész 10. versében a próféciában ugyanúgy elhangzik, hogy a folyóvízig terjed a hatalom. De közben benne van már ebben a kijelentésben az is, mert a Messiás uralma az egész földet érinti, kiterjedése az egész földre vonatkozik, a föld végső határáig.

És mi ezt tapasztaljuk. Az Úr mai harcosai, az Úr mai hadserege ebben a lelki királyságban, lelki birodalomban tapasztalhatja, hogy a föld végső határáig az Úr harcai, illetve uralkodik az Úr, így uralkodik.

Az ne zavarjon bennünket, hogy vannak olyan helyek ma is a világban, ahol kifejezetten üldözik, sőt meg is ölik az Úr harcosait. De emlékeztek, a mártíroknak a szenvedése meg a halála az mindig része volt az Úr győzelmének. Az Úr nem mindig úgy adta a győzelmet az Ószövetségben sem, hogy világi szempontból is győzött az ő népe. Volt, amikor a vereségben akarta megmutatni, hogy na, nézzétek meg, hogy én ilyen népnek vagyok az Istene, és még a vereségből is aztán hogy hozom ki mégiscsak a hatalmas győzelmet.

Az Úré a győzelem ma is. Pál apostol, amikor a börtönből írja a levelét a kolossái gyülekezethez, akiket személy szerint nem is ismert, Pál missziói szolgálata, legalábbis a bibliai történetek leírása szempontjából nem vonatkozott Kolosséra, mégis ismerte az ottani gyülekezetet, az Úr íratott vele levelet. És ott az 1. rész 6. versében, amikor ott a hitükről, az életükről áradozik, akkor elmondja, hogy ahogy az egész világra is eljutott az evangélium ott a Római Birodalom tekintetében.

Az Úré a győzelem akkor is az egész világon ma is, ha még mindig kell a szenvedő, üldözött keresztyéneket támogatnunk. És milyen nagy ajándék, hogy nekünk olyan világi vezetőink vannak, akik maguk is ezt is fontosnak érzik. Ez az Úr különös kegyelmének a jele. És nagy ajándék az, amikor halljuk, hogy esetleg az Úr nem engedi valamelyik hívő gyermekét vagy közösségét bántani ma sem. Mi is tapasztalhattuk annak idején a régi rendszerben, ma meg inkább fizikailag békeség van, de lelkiekben ma is ugyanúgy lehetnek harcok.

És itt szeretném kiemelni az ígéret szerinti gondolat hangsúlyában, hogy ez a megsegíteni kifejezés – „megsegíté az Úr Dávidot” – azzal a szóval van, amely szóból az Úr Jézus neve is képződik. Józsué neve is, a bibliai Józsué neve is ebből jön. Ez a kifejezés minősítetten is aláhúzza az Úr szabadításának a tényét. És sokszor van úgy a történetek leírásában, a történeti könyvekben, hogy az Úr győzelmét, megtartó erejét, szabadításának a valóságát egy másik ősi kifejezéssel írja le sokszor, ugyanazzal a másik kifejezéssel újra meg újra. De mikor van egy hangsúlyos mozzanat, akkor meg egyszer csak előveszi ezt a szót, mert rá akar mutatni, hogy ez az a szabadítás, amelynek majd a végén még neve is lesz: Jézus.

És ha Jézusra gondolunk, ugye a neve is ezt jelenti, hogy szabadító. Miből is? Pontosan abból szabadít az Úr Jézus, hogy mi az Isten ellen harcolóknak fogantatunk és születünk. De egyszer csak a bűnös, Isten ellen harcoló ember Jézusban, Jézusért most már az Úr harcosa, Isten harcosa. Kinek is a neve hordozza ezt, hogy Isten harcosa? Harcolt Istennel? Izraelnek a neve. Ami korábban Jákób volt. Jákób sem a hit magaslatain szárnyalt kezdetben, de aztán ő is az Úr harcosa lett.

És az ígéretekkel kapcsolatban milyen bátorító, hogy az Úr Jézusnak a személyében már nemcsak azt látjuk, hogy ő mit tesz, amikor harcol, amikor segít, amikor szabadít, amikor megtart – és lehetne sorolni ezeket a kifejezéseket –,

GYŐZELMES HARCOK AZ ÍGÉRET SZERINT

hanem az ígéretre vonatkozóan Jézus tulajdonképpen kicsoda önmagában. A Korinthusi 2. levél 1. rész 20. verse itt alapigevers ebből a szempontból: „Mert Istennek valamennyi ígérete ő benne lett igenné és ő benne lett Ámenné...” – csak itt nincs vége – „... az Isten dicsőségére...” – és még mindig nincs vége – „... mi általunk.”

Ígéret szerint győzelmes harcai az Úr választott királyának, az Úr hadseregének. Minden harcunk a leghétköznapibb élethelyzetekben azért is ígéret szerinti, mert Jézushoz kötődik. Nekünk egy olyan harcunk se lehet a földi élet egyetlen napján sem, ami valamilyen módon ne kötődne Jézushoz. A vele való szeretetközösségünkben az Úr Jézus megsegítése tulajdonképpen azt jelenti, hogy mi eszközei vagyunk annak, hogy az Úr Jézus harcoljon. És Dávid is ezt élte meg az Ószövetségben. Akkor és ott voltak csaták a szó fizikai értelmében is. Nekünk pedig lelki értelemben vannak csaták. De ezeknek is van sokszor fizikai vetülete.

Most legutóbbi hetekben megtudtam, hogy vannak olyan gyerekek, akik jelentkeznek egyházi iskolába, és akkor lelkeszi ajánlást kell írni nekik. És izgulnak a szülők, persze a gyerekek is, hogy akkor sikerül-e a felvételi vagy nem. És amikor a szülők azt kell, hogy mondják, hogy hát az iskolában azt mondták, hogy nagyon nagy a túljelentkezés, inkább kevésbé számítsanak arra, hogy majd sikerül a felvételi, akkor lehet, hogy a hívő szülő is arra gondol, hogy köszönöm, Uram, hogy nem fogok nagyot csalódnai, hogyha mégse sikerülne. De a másik oldalon meg: Uram, ha neked kedves, akkor add, hogy sikerüljön ez a felvételi. Ez csak egy egyszerű élethelyzet. Persze ez egy nagyszerű élethelyzet. De akár sikerül a felvételi, akár nem, egy biztos, hogy a szülők is, a gyermekek is egyfajta lelki harcként élik ezt meg. De az eredmény az az lesz, hogy az Úr akarata fog megvalósulni. Minden lépésünk, bárhová megyünk, bármit teszünk, az Úr megsegíti az övéit ma is.

Most neked merre vezet az utad a harcok során? A gyülekezet közösségének, a kisebb csoportnak, a gyülekezeten belüli kisebb csoportnak a közösségében milyen harcok lehetnek, vannak az Úr harcában ígéret szerint? Mi akkor az 'ígéret szerint' kifejezés miatt ragaszkodjunk az Úr szavához, bízunk az ígéretében, türelemmel várjuk azt is, amikor valaminek beteljesednie kell. És mindenképpen imádkozzunk, mert az imádság, mint harc mutatja a mi időnkben is egyenként és közösségeként az Úr eszközei így lehetünk. Efézusi levél 6. részében erről szó is van, az imádság is a lelki fegyverzet része.

És ennek a hangsúlyát abban is látjuk, hogy hogyan harcoljuk meg, amit annak idején Dávid és a hadsereg, mi meg a mi időnkben az ígéretben bízva, az Úr szavában bízva, ha már beteljesedett, akkor is csak őbenne bízhatunk, hogy ez hogyan zajlik és miért is fontos, ez az 'ígéret miatt' kifejezéssel adható tovább.

Győzelmes harcai Dávidnak az ígéret miatt. Miért kellett ez a győzelem? Két fontos ok is volt. Az egyik, hogy béke legyen az országban, amikor majd akkor épülhet a templom, a másik pedig, hogy legyen miből épülni, elkészülni a templomnak is, meg a templomban a kultuszi szolgálatban használt eszközöknek.

A Krónikák hangsúlyában az Úr uralma és az istentisztelet – ahogy mondtam az elején – összetartozik. A győzelmek által békés időszak, békés élethelyzet adódott az Úr népe számára abban az országban, ahol Dávid volt a király. Így uralkodott Dávid. És hallottuk, hogy ítélettel és igazsággal. Ez újra meg újra hirdeti a messiási uralkodásnak a jellegzetességét végig az egész Bibliában. A messiási király is, az Úr mindenkori hívó királya így uralkodott: ítélettel és igazsággal.

Dávid a helyén volt, elvégezte a harcait, elvégezte azt a küldetést, amit az Úr vele akart elvégeztetni, és így Isten ígérete megvalósulhatott, amit – ahogy a 17. részben olvastuk – neki megígért. Dávid nagyon jól tudta, nemsokára fel fog épülni a templom, hiszen már a fia is ott volt. Ő tudta, hogy ki lesz az, aki majd konkrétan fölépíti. De minden mást, ami ehhez kellett, Dávid végzett el. De ezekhez kellett a harcai. Ezért mondtam így: az ígéret miatt.

Itt a 18. részben, és ez a kifejezés nem szerepel a Sámuel könyvében, mert ez kifejezetten is a Krónikák könyve üzenetének a hangsúlya: „Abból csinálá Salamon a réztengert, az oszlopokat és a rézedényeket.” – ez a 8. vers. Salamonnak a nevében is benne van, emlékeztek, a béke, a békesség kifejezés gondolata. Tehát itt csak a neve azt hirdeti, hogy hát azért tehette mindezt Salamon, mert az ő idejében már béke volt.

Emlékeztek – majd olvassuk is a Krónikákban – Dávidnak azért sem lehetett templomot építeni, mert ő vért ontott. De ez nem gonoszság volt, hanem az Úr ezt okként mondja, ami miatt Salamon építhetett. De az biztos, hogy Salamonnak már nem kellett úgy harcolnia, mint ahogy az édesapja elvégezte. Az Úr szerinti király, az Isten népe messiási módon uralkodó királya Dávid személyében is a béke országát hozta el. Hát még az Úr Jézus!

És mit is ígért nekünk, akik az ő követőiként fogunk ebben a világban élni? A János evangéliuma 16. részében a búcsúbeszédeiben az Úr Jézus ott a legvégén kiemeli, hogy ő az ő békességét adja nekünk. Azért szól az övéihez, hogy „békességetek legyen én bennem”. Van folytatás is: „Azért beszéltem ezeket néktek, hogy békességetek legyen én bennem. E világon nyomorúságtok lesz; de bízzatok: én meggyőztem a világot.” De a messiási király Jézus személyében azt jelenti, hogy őbenne békességünk van. Teljesen mindegy, hogy körülmények tekintetében mi van. Mai világban is mennyi minden gonoszság van és háborúk – lásd orosz-ukrán háború is sajnos –, de Jézusban az övéinek békessége van.

És itt az ígéretek miatt kifejezéssel egyfajta ellentmondás van, mert nekünk az egész életünk lelki harc, lelki harcokat vívunk az ígéretek szerint. De ez mégiscsak arra is utal, hogy az ígéret miatt is van ez. Miközben mi harcolunk, az Úr megvalósítja azokat az ígéreteit velünk kapcsolatban is, amit a mi időnkben, a mi személyünkön keresztül akar elvégezni, hogy béke legyen és az istentisztelet, mint templomban zajljon. Az Úr temploma a testünk – emlékeztek – és a közösségünk az Újszövetségben, újszövetségi értelemben.

Ha Jézusban békességünk van, akkor épülhet a templom. Pedig lehet, hogy éppen beteg lettem, súlyos beteg. Most minden az ellen beszél, hogy én győz-

GYŐZELMES HARCOK AZ ÍGÉRET SZERINT

tes hívő harcokat vívhatnék. Nem is tudok szolgálni már így. És lehetne sorolni egy csomó mindent, ami azt jelzi a körülményekben, hogy így lehetetlen harcolni. Az Úr meg épp az ellenkezőjét akarja megmutatni. Békességetek legyen énbenem.

Pál apostol mit is mondott? A Korinthusi 2. levél, ahonnan az 1. rész 20. verséből idéztük már, hogy Jézusban minden ígérete Istennek, a 4. rész végén pedig arról beszél, hogy: „Azért nem csüggedünk; sőt ha a mi külső emberünk megromol is, a belső mindazáltal napról-napra újul.” És benne van az, hogy még, amikor a betegség, a gyengeség, az öregedés akár testi, lelki próbái, kísértései, terhei jönnek is, de a belső ember megújul, egyre inkább mutatja az istentiszteletnek a dicsőségét. Mert a testünkben hordozzuk ezt a titkot: istentisztelet. Minden egyes hívő ember, ahogy halad előre az életkorában is, egyre inkább tapasztalja, hogy istentisztelet egyre dicsőségesebben.

De nemcsak Salamon neve utalt itt az Úr nagy ajándékára a békességben, hanem a tettei is. Abból csinálta Salamon a réztengert és a többi eszközt. Salamonnak a tettét kiemeli, hogy megmutassa, hogy beteljesedett az az ígéret, amit az Úr mondott, de ehhez kellett a réz dolgok, az arany meg az ezüst dolgok, amit Dávid a győztes harcok során megszerzett, és olvastuk, hogy az Úrnak szentelt, az Úr házára szentelt. Salamonnak a tette igazolta, hogy beteljesedett az ígéret, amit az Úr Dávidnak mondott: a harcok során győzelem, hatalmas kincs az Úr háza építésére.

Amikor eljött a babiloni fogságból szabadulás ideje, nem véletlenül építettek templomot. De ők is tudták, hogy ez azért kell, mert majd jön a Messiás. És amikor eljön a Messiás, akkor milyen dicsőséges lesz majd az Úr háza.

És mikor is tudtuk mi meg az újszövetségi kijelentésből, igen, az Úr Jézus teste templom? Emlékeztek, hogy Jézus mikor jelentette ki, hogy az ő teste templom? Amikor kőkemény harca volt, lelki harca volt azért, hogy az Atya háza, az imádság háza mivé is lett. A szolgálata elején is meg a végén is volt templomtisztítás. Éppen tisztogatja fizikai és lelki módon egyaránt a jeruzsálemi templomot a szenny miatt és a tisztátalanság miatt, de kijelenti azt ott az elején a szolgálatának, hogy rontsátok le ezt a templomot és három nap alatt fölépítem. És Jézus beszél a teste templomáról. A hívő emberek teste is tehát így templom. Tisztul, de egyre dicsőségesebben istentiszteletet mutat.

A közösségünkre nézve pedig ígéret miatt az Úr győzelmes harcai. Egy férj, egy édesapa lehetőséget kap egy magasabb beosztásra nagyobb fizetéssel és fontos is lenne a nagyobb fizetés, mert esetleg van mit visszafizetni. Igen ám, de ez a beosztás sokkal több időt vesz igénybe és így se volt igazán elég idő a házasságban, a családi életben a szentségre. És lehet, hogy azt mondja egy hívő édesapa a lelki harc során, hogy én nem fogadhatom el ezt az előléptetést, mert a társammal és a gyermekeimmel szeretnék szent időt tölteni. A másik pedig elfogadja, mert ez az Úr útja az ő számára, mert elfogadhatja, mert így akarja az Úr megdicsőíteni magát.

Nehémiás idején szintén a házasságok és a családi életek újultak meg, mert a helyén volt Nehémiás is és az akkori hívő nép.

Amikor gyülekezeti közösségünk békességteremtő, békességszerző voltát említem a végén, azért teszem, hogy az Úr Jézusnak a boldogmondásokból vett kifejezéssel – „boldogok a békességre igyekezők: mert ők az Isten fiainak mondatnak” (békességteremtők, békességszerzők) – ezt a titkot akarom kiemelni, hogy mi áldássá lehetünk az Urat nem ismerők számára, közöttük is. A miszsiói küldetésben is természetesen, de amúgy is. Akik ismerik a közösségünket, ismernek bennünket személy szerint is, látják, hogy a harcainkat hogyan vívjuk győztesen, egyszer csak rajtunk keresztül az Úr, a közösségünkön keresztül az Úr másokat magához von. Nekünk frontharc van a szó lelki értelmében, de közben ez által mások megismerik az Urat, mert látják, hogy milyen az újszövetségi értelemben vett templom istentisztelete és megkívánják.

Pál a börtönből írja, hogy: „ama nemes harcot megharcoltam”. És érezte Pál, hogy valószínű nemsokára az Úr hazahív, de a börtönben is megharcolta a maga nemes harcát. Akkor ő ott már egyedül volt elsősorban, de azért Timótheusnak is írta, hogy gyere hozzám, meg kérte is, hívjon másokat is, akikkel együtt még esetleg a földi életben, ha megadatik neki, legyen közösségben, pedig súlyos börtönállapotok között kellett lennie.

Mi szabadon élhetünk ma Magyarországon. Testünk és a közösségünk templomaként a győzelmes lelki harcok során nagyon sok ígéret miatt az Úr olyan győzelmeket akar adni a hétköznapokban, amelyek az ígéretek szerint is valósulhatnak meg. Ismered ezeket az ígéreteket? Bízol bennük? Vársz beteljesedésükre? És látják-e az életeden, hogy kinek a katonája vagy, kinek a katonái vagyunk?

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért, mennyei Édesatyánk, hogy még mindig tart a kegyelem ideje, az elveszett bűnösök még mindig megismerhetnek téged, elfogadhatják a kegyelmet, hívővé lehetnek. És azért is magasztalunk, hogyha ebben minket is használsz még mindig eszközödként.

Köszönjük neked, hogy akik vagyunk, és ahogy élünk ebben a testben és mint közösség is, a Szentlélek templomai lehetünk. Köszönjük neked, hogy akik így ismernek bennünket, láthatják rajtunk a krisztusi életet. És áldunk, hogy te ma is vonzóvá tudod ezt tenni.

Szeretnénk hálát adni a győzelmekért. Köszönjük, hogy bukásaink után, a vesztes csaták után is fölállhattunk, fölkelhettünk, ahogy Dávid is megtapasztalta.

És áldunk azért, hogy mi is lehetünk a mögöttünk levő hívő nemzedék számára példák, akiknek a hitét követhetik, mert mi követjük az Urat.

Kérünk, hogy akik a betegséggel, az idős kor lelki vagy testi terheivel küzdenek is talán, hadd éljék át ők is a győzelem örömét. És köszönjük neked, hogy te különösen is ott vagy azok mellett, akik rászorulnak könyörülő szeretetedre.

És kérünk azokért, akik üldöztetnek, akiknek az életük is veszélyben van a hitük miatt. Köszönjük, hogy kérhetjük, vigyázz rájuk, őrizd őket mindenképp

GYŐZELMES HARCOK AZ ÍGÉRET SZERINT

a hűségben. És Urunk, ha haza hívod őket, köszönjük, hogy ők már a mennyei hazában imádkozhatnak téged. Mi pedig itt a földön.

Hadd kérjük, hogy ezt a mi imádatunkat csakugyan annak az örömeiben tegyük, hogy a mi életünkben is minden úgy történhet, minden lépést úgy tehetünk Dávidhoz hasonlóan, ami a te ígéreted szerint és a te ígéreted miatt is győzelmes harcot jelent. Mert te vagy, mennyei Édesatyánk, a mi Megtartónk, mert Jézus Krisztus a mi hitünknek is a fejedelme és bevégezője.

Köszönjük neked, hogy órá tekintve és őbenne bízva kérhetjük, adj békeséget először is a lelkekben, de a külső körülményekben is, abban a szörnyű háborúban, ami itt a közelünkben zajlik. És hadd kérjük, hogy akik a te néped tagjaiként vannak ott esetleg a fronton, Kárpátalján is magyar hívő testvéreink, ebben a háborús helyzetben is lehessenek békeszerzők, békekövetek.

Most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg, kérünk.

Ámen.

Annakokáért mi is, kiket a bizonyságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden akadályt és a megkörményező bűnt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdő tért. Nézzvén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére Jézusra.

Zsidók 12,1-2a

393. ének

1. Ne csüggedj el, kicsiny sereg, Ha rád zúdul vad ellened,
Hogy végképp összetörjön; Bár elpusztításodra tör,
Gond, kételkedés mit gyötör? Nem lesz ez így örökkön!
Bízzál: ügyed az Istené, Népét ő el nem ejtené:
Ő áll majd bosszút érted; Ő állít Gedeont melléd,
Általa harcodban megvéd, Szent igéjét és téged.

2. Él az Úr, áll ígérete: Ördög s világ minden csele
Magszékenül mirajtunk! Vélünk az Úr, mi ővele,
Végtelen az ő ereje: Győzelmet kell aratnunk.
Krisztusunk, segélj, el ne hagyj, Pártfogónk végig te maradj:
Oltalmaz neved által, Hogy mint hű nyájad, teneked
Zenghessünk dicséreteket Víg, boldog hál'adással!